

Розділ 1

«КАЗКОВЕ ОЗЕРО» — написано великими, чорними літерами на жовтій вивісці, яка вигулькнула з-за повороту, коли ми звернули до кемпінгу. Найближче містечко ми проїхали ще багато кілометрів тому, потім проминули летовище, далі простягалися тільки ліси з поодинокими хуторами. І ось кемпінг «Казкове озеро». За маленьким червоним автом бабусі здійнялася хмаринкою курява. Я мигцем глянула на будиночок рецепції, що містився в стаббюрі, давній коморі для зерна на підпорках. Широка жовта вивіска почеплена на даху темно-коричневого зрубу, більше схожого на мисливську хатину; навколо великого майдану стояли кілька старих подовгастих будівель, а на моріжку — кілька лавок.

— Вони справді тримають тут коней? — запитала я, показуючи на табличку, де були намальовані кінь і рибина, а ще перехрещені ложка й виделка, і фігурка чоловічка, який пірнає у хвилі.

— Гм... коней? — неуважно перепитала бабуся, зосереджена на проїзді під піднятим шлагбаумом і далі на територію кемпінгу.

— А, неважливо...

Неозорі трав'янисті луки простиралися праворуч і ліворуч, угору й вниз пологим схилом.

На невеликих пагорбках, на терасах, стояли купками автокаравани й хатинки, розділені живоплотами. Позаду, на узвишші, виднілася будівля з пластиком дахом — я впізнала в ній душеву й туалети, а далі, на рівному плато, купчилися ще хатинки й тіснилися одні попри одних житлові автофургони.

— Бач, перебралася на «Беверлі Гіллз» після твого останнього приїзду сюди, — усміхнулася бабуся, повертаючи праворуч.

Я нічого до пуття не зрозуміла, але біля в'їзду на майданчик справді висіла невелика вивіска з написом «Беверлі Гіллз». Ми проїхали ще трохи, і бабуся зупинилася біля автокаравану.

— Ну, принаймні його я впізнала, — зраділа я.

Бабуся усміхнулася. Доки відстібала пасок безпеки, подумала, що вагончик точно буде мені тіснішим, ніж минулого разу. Тоді все здавалося великим: і сам автофургон, і намет-тамбур, який служив мені єдиним ігровим майданчиком, не кажучи вже про велетенську територію кемпінгу. Та доки я волокла з авто до тамбура свою важезну торбу з усім необхідним для відпочинку, вражено спостерегла, що територія кемпінгу така ж велетенська, як колись.

— Почекай надворі, хай тут трохи провітриться. Повітря аж липке, таке застоєне! — крикнула з нутра вагончика бабуся.

Я промовчала, кинула торбу на траву й, заклавши навхрест руки, озирала неозорі простори кемпінгу. Що ж, господарі мали підстави назвати цю місцину «Беверлі Гіллзом». Звідси видно всю територію. Сонце високо в небі світило просто на нас.

У дитинстві я тут мала безліч розваг. Завжди було з ким побавитися. Я могла грати в м'яча на траві, збирати суніці, стрибати по калюжах або спостерігати після заходу сонця за жабами. Але тепер? Божечки, чим себе тут розважити?

Цього літа все мало бути не так. Саме зараз ми з Еммою мали розважатися у її літній хатині біля Айкерена. Зовсім самі, без батьків. Могли б витворити що заманеться, засмагати, заводити нових друзів, може, навіть романсувати з хлопцями. То мало б бути літо, про яке пишуть у книжках чи показують у кіно і яке ніколи не забудеться. Але мої батьки поставили категоричну крапку у тих планах.

— Ти ж не сподівалася провести все літо з Еммою та її родиною? — сказала минулого тижня мама, дивлячись властивим їй поглядом, який ніби промовляв: «Ти ще не така доросла, як собі гадаєш».

Тим поглядом мама постійно міряла її, коли хотіла показати, яка донька мала задрипанка, а останнє слово повинне залишатися за нею, мамою.

— Чом би й ні? Вони ж можуть собі це дозволити! — майже криком відповіла я.

Однак ні словом не згадала, що нікого з родини Емми на дачі біля Айкерена не буде, бо її батьки відпочиватимуть в іншому літньому будиночку на Блеф'ель, у горах.

Мама закотила очі й сказала, що мала на увазі не їхні статки.

— То що ж ти мала на увазі?

— А те, що ти живеш у нашому домі, за нашими правилами, і чинитимеш так, як скажемо ми.

Беззаперечний аргумент дорослих.

Мама з татом нарешті вирішили відремонтувати наш будинок. Я виклянчувала ремонт у кімнаті, скільки себе пам'ятаю, а мені роками його обіцяли. Коли я, зрештою, попрощалася з усіма надіями, батьки раптом дозріли до ремонту й, звісно ж, надумали вислати мене кудись з дому на все літо.

— То чому мені не поїхати до Емми, у такому разі?!

— Ні, поживеш із бабусею і квіт, Кароліно! Бабуся так втішилася! Ти ж любиш жити з бабусею, хіба ні? Уяви, як вона радітиме товариству на все літо. А то завжди сама й сама, — сказала мама, схиливши набік голову.

Як же це збіса несправедливо. Скільки говорять про право дітей на власний голос і право співучасті у вирішенні сімейних проблем. Але, певно, це голослівна балаканина про соціальне середовище в місцевих газетках. І страх як підступно маніпулювати словами, мовляв, «бабуся така самотня», щоб викликати в неї докори сумління. Бо ж насправді йшлося зовсім не про бабусю. Бабуся у мене крута. Однак було б у сто разів ліпше, якби я сама могла вирішувати, коли її провідувати і як довго. А мене сюди запхали. Насильно. На все літо. Жодного натяку на сюжет класного фільму. Хіба фільму жахів.

Я сфоткала панораму, вислала Еммі з підписом: «Прибула й застрягла в кемпінговій тюрмі». Вона відповіла майже відразу фоткою, знятою з ганку будинку, з краєвидом на море. Гарно до болю! «Співчуваю! А я застрягла тут!» — написала Емма, і було

очевидно, що вона не розуміє усієї катастрофічності моєї ситуації. Вона ж не в'язень на своїй дачі. Емма там, де вони обидві мріяли провести літо. Я зітхнула й запхала мобільний у кишеню.

Двоє пенсіонерів, літня подружня пара, пройшли повз мене з рушниками, перекинутими на руку, коротко кивнули й привітно всміхнулися. Я теж кивнула, намагаючись не витріщатися на їхні зморшкуваті тіла, одягнені лише в купальник, плавки й крокси на босу ногу. Засмагли до чорноти, з обвислою шкірою.

З фургона вийшла бабуся з мобільним у руці.

— Це — мама.

Я рішуче похитала головою.

— Ні?

— Скажи, що не хочу з нею розмовляти.

Я промовила це так голосно, що мама на іншому кінці неодмінно почула.

— Вона трохи зайнята спогляданням краєвидів, — повідомила в слухавку бабуся, багатозначно глянувши на мене поверх окулярів.

Я знизала плечима. Могла би подзвонити на мій телефон, якщо їй аж так кортіло зі мною поспілкуватися. А я не відповіла б.

— Добре, передам! Бувай! — долинув голос бабусі з тамбура.

Потім вона вийшла, щоб принести решту багажу з авта.

— Мама переказує вітання.

Я промовчала. Мама не заслужила на мою відповідь. Від самої лишень думки про батьків судомило

Розділ 2

живіт. Я далі злилася на них, і злість затьмарювала все навколо. Звісно, у цьому не бабусина провина.

— Як чудово, що ти знайшла оце місце на «Берлі Гіллз», — урешті промовила я, незворушно стоячи зі схрещеними на грудях руками, доки бабуся зробила вже дві ходки з машини у вагончик і назад, щоразу проходячи повз мене.

— Принаймні ліпше, ніж Інгвальдсен! — бадьоро відгукнулася бабуся, заносючи останні речі з багажника в наметовий тамбур.

— О? Чим тобі не вгодив Інгвальдсен?

Я взяла свою торбу й рушила за нею.

— Та бо він лайно! — крикнула з вагончика бабуся.

Я почервоніла по самі вуха. Швидко роззирнулася на всі боки, чи хтось не почув, але поблизу не було ні душі. Треба знову звикати до бабусиної безпардонності. І треба звикнути до пенсіонерів з обвислою шкірою, що вивалюється з купальників. І не забувати про безпощадну кемпінгову ієрархію: щоб випнутися вище за інших й отримати найкращі місця, треба, щоб хтось із завсідників помер.
(RIP)

Перші дні в кемпінгу повзли слимачим ходом, а попереду маячила перспектива нудного літа. Не дощило, але й сонце не світило по-справжньому — така собі марудна погода, коли нічого цікавого собі й не придумаєш. Бабуся, як могла, старалася скрасити наш побут, заповнила холодильник і шафи усякими смаколиками, грала зі мною в настільні ігри й карти. Вона дала мені пароль до найповільнішого у світі кемпінгового вайфаю й обіцяла, що все направиться, ось лишень потепліє і можна буде гуляти надворі. Мені швидко надокучувало перегравати бабуся в картах, мережа функціонувала страшенно повільно, інстаграм завантажував від сили дві світлини за раз, а автофургон уже ставав надто тісним навіть для нас двох. До того ж бабуся явно звикла жити самотою. Вона мала свої звички й правила поведінки, а мені почало здаватися, що я їй усюди заважаю, і вона воліла б, аби мене тут не було. Я теж не мала ніякого бажання тут скніти.

Я чіпіла біля пластикового вікна вагончика, дивилася крізь запотілу шибку. Конденсат збігав краплинами донизу, і здавалося, ніби дивишся якесь дешеве музичне відео з поганою якістю зображення. Як же мені було жаль себе!